

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 23de Januar 1862 angaaende Indskrænkning i Adgangen til at borttage Sten, Ler, Sand, Grus og deslige fra Forstranden.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 370 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 615 ff.)

Uden for Betænkningen var der ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets enkelte Paragraffer til- ligemed det af Udvalget om Lovforslagets Affattelse stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Som d'Hrr. ville have set af Betænkningen, er jeg i det heldige Tilfælde at kunne optræde som Ordfører for hele Udvalget, idet det, trods de forskellige Anskuelser, som gjorde sig gældende mellem de Medlemmer, der ere Medlemmer af Udvalget, ved Lovforslagets tidligere Behandling, dog er lykkedes at bringe alle disse Hoveder under een Hat, om jeg saa maa sige. Vel tør jeg ikke trods denne Enighed i Udvalget helt undlade at begrunde det stillede Ændringsforslag. Vi se jo nok, at ved Finanslovens Behandling gaar man i alt Fald særdeles let over de Ændringsforslag, hvorom hele Udvalget er enig, men det tør vel en almindelig dødelig Ordfører som jeg ikke tillade sig. Man vil maaske ogsaa indvende, at Finansudvalget kender Ministerens Stilling til Ændringsforslagene saa nøje, at det ved, naar han er enig med det, og at det kun er i saadanne Tilfælde, det tør gaa saa let hen over sine Ændringsforslag. Her tør vi ganske vist ikke sige, vi kende den ærede Ministers Stilling saa nøje, thi Ændringsforslaget er i Tidens Løb undergaaet saa mange Forandringer, at det ikke er kommet til at foreligge den ærede Minister i den endelige Form, det har faaet. Men jeg tør indtil videre smigre mig med det Haab, at det vil være meget lidt, den ærede Minister kan have at indvende mod vort Forslag.

I hvert Fald ere vi os bevidste, at vi have imødekommet, jeg tror næsten alle de Henstillinger, Ministeren har gjort over for Udvalget under det Samraad, vi have haft med ham.

Til Trods for dette vil jeg i Korthed — men jeg tror ogsaa at turde gøre det kort — begrunde det Ændringsforslag, Udvalget har stillet. Det gaar først og fremmest ud paa at slaa fast det Hovedhensyn, der maa lægges til Grund, naar man vil skride til de Foranstaltninger, hvorom der i den gældende Lov saavel som i det ny Lovforslag er Tale, nemlig Hensynet til at bevare vort Land saa ubeskaaret som muligt ogsaa paa dette Omraade, hvor der er Tale om det naturlige Værn, som Sten, Ler, Sand og Grus paa mange Steder danne for Kysten. Vi mene ikke, at dette Hensyn har været tilstrækkelig klart fremhævet i den gældende Lov. Det har været os om at gøre at gøre dette i vort Ændringsforslag. Men idet vi altsaa have lagt dette Hovedhensyn til Grund, taget det som Udgangspunkt for alle vore Forslag, alle vore Betragtninger, have vi paa dette Grundlag søgt at afveje de her hinanden meget modstridende Interesser saa ligelig som muligt og tage saa retfærdigt Hensyn til alle Sider som gørligt. Jeg skal tillade mig at gennemgaa dette med Hensyn til de forskellige Faktorer, som ere interesserede i de Spørgsmaal, det her drejer sig om at afgøre.

Der er da først „Ejeren eller Brugeren“ — som det jo stadig hedder i den gældende Lov saavel som i vort Ændringsforslag — af en til Havet stødende Lod. Den Interesse, han har, er at faa værnet sin Lod mod de Angreb, for hvilke den fra Havets Side kan være Genstand. Vi have, og det ligger allerede i, hvad jeg har sagt, ikke ment at kunne nøjes med den Interesse, som Ejeren kunde have deri; vi have ment, at der, selv hvor han sløjer af, kan være Grund til af Hensyn til de kommende Ejeres, de kommende Slægters, til Samfundets Interesse i det hele taget, at sætte Grænser ogsaa for hans fri Bestemmelser, og det have vi ogsaa gjort, saaledes med Hensyn til Mærkernes Bevarelse. Men under tilbørligt Hensyn dertil have vi givet Ejeren, hvad der tilkommer